

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

အင်္ဂါ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ပဉ္စမအကြိမ်

“လင်းပါပြီ အဖြူရဲ့ လင်းပါပြီ၊ အဖြူ ကိုမြတ်စိုးကို
ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာ လင်းပါပြီ အဖြူ၊
လင်းလွန်းလို့ ကိုမြတ်စိုးမှာ တောက်လောင်ကုန်ပါပြီ။”
“ဖြူကို တစ်ဝက်ခွဲချစ်နေမယ့် အချစ်ကို
တိုင်းပြည်ကိုပဲ ပုံချစ်ပါတော့နော်၊ ဖြူတော့
ဒီအလှူ တစ်ခုပဲ လုပ်....လုပ် နိုင်ပါတော့မယ်”

အဖြူ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ISBN 9789997114839

9 789997 114839
1,000.00KS

အဖြူ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အခင်းအကပ်အခို၊ စာမျက်နှာ ၈၄ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆ မေလ၊ ဟွေမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ သီဟရတနာစာပေ၏စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ' ၁ ၀ ၀ ၀ ကျပ် '

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အဖြူ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မလ္လာအောင်မြင်စွာ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

ထုတ်ဝေသူများ၏ အမှာ

လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျာနယ်ကျော် မမလေး ရေးသားသည့် “သူမ” ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအမျိုးသမီး စာရေးဆရာရေးသော “အဖြူ” ခေါ် ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေဖို့ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ထိုခေတ်မှာ ဂျပန်တို့ လွမ်းမိုးနေသောအချိန်ဖြစ်ရာ၊ ထိုဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုအတွက်ပင် ထိုဝတ္ထုကို မထုတ်ခဲ့ဘဲ ဂျပန်ခေတ်တွင်ပင် ထုတ်၍ ရနိုင်မည့် “သူမ” ခေါ် နောက်ရေးသည့်ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့ရလေသည်။

တစ်ခုကားရှိလေသည်။ အဖြူဝတ္ထုကို ထိုစဉ်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုသော်လည်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရိုက်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိတ်ဆွေရင်း အချို့တို့ထံ တစ်လက်မှတစ်လက် ကူးပြောင်းဝေငှကာ လျှို့ဝှက်စွာ ဖြန့်ချိခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ဖတ်ရှုရသော မိတ်ဆွေများမှာ ထိုဝတ္ထုကိုများစွာ နှစ်သက်ကြလေသည်။ တော်လှန်ရေးအတွက် လုပ်ကိုင်နေကြသော လူငယ်ခေါင်းဆောင် မိတ်ဆွေများက နောက်တစ်ကြိမ်

(ဂျပန်အား) ထကြွတော်လှန်သည့်အချိန်သို့ကျရောက်သောအခါ မည်မျှ
 လောက်သေးငယ်သော ကိစ္စပင်ဖြစ်စေကာမူ အမှားမှား အယွင်းယွင်း
 မဖြစ်စေဖို့ ကျနစွာ ရပ်ရွာနယ်ပယ်ခေါင်းဆောင် (အုပ်ချုပ်ရေးမှူး) တို့
 အား စည်းကမ်းတကျ သွန်သင်မှာကြားထားရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
 ပြောပြကြလေသည်။ ထိုသို့ ပြောပြသည့်အတိုင်းပင် ဂျပန်အား တော်လှန်
 ထကြွချိန်သို့ရောက်သောအခါ ပထမတစ်ကြိမ် ဂျပန်တို့ဝင်ရောက်စက
 ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ဝရန်းသုန်းကား မဖြစ်တော့ဘဲ လွန်စွာ စည်းစနစ်ကျနစွာ
 ဖြင့် အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ကြသည်ကို တစ်ပြည်လုံးအသိ အမြင်ပင်
 ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ဂျပန်ကျော်

လွတ်လပ်ရေးကို အလွန်မြတ်နိုး၍
လွတ်လပ်လိုစိတ်ဖြင့်
ဝတ္တရားကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော
“ရဲဘော်” သို့

စကားချီး

ဤဝတ္ထုရေးသူ၏ “သူမ” ဝတ္ထုကိုထုတ်ဝေသောအခါက ကျွန်ုပ်သည် စကားချီး ရေးခဲ့ရလေသည်။ ထိုစကားချီးသည် အလွန်ရှည်လျားလေသည်။ ယခုဝတ္ထုအတွက် စကားချီးကို ရှည်ရှည်လျားလျား ရေးသားရန် အလိုမရှိပေ။

ဤ “အဖြူ” ဝတ္ထုကို ကျွန်ုပ်သည် ထို “သူမ” ဝတ္ထုထက်ပင် သဘောကျလေသည်။ ဤဝတ္ထုသည် ထိုဝတ္ထုထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ကောင်းမွန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်လေသည်။

သင် မည်ကဲ့သို့ သဘောရသနည်း။

ရွှေလင်းယုန်

ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၀၇ ခု၊ ဝါခေါင်ဆုတ် ၁၄ ရက်

ကျီခနဲမြည်၍ တစ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလျှင် ပွင့်လာချင်းပင်
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းလျက် အလွန်ခန့်ညား တည်ကြည်သောအသွင်ရှိ
သည့်ယောက်ျားပျို၏ ကိုယ်သဏ္ဍာန်သည် တံခါးဝတွင် မားမားမတ်မတ်
ရပ်လျက်ပေါ်လာလေ၏။

အစေခံ မိန်းကလေးသည် လုံးလုံးပွင့်သွားသည်အထိ ဆွဲ၍
ဖွင့်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း၊ တစ်ခုသော အခန်းဆီသို့ လျင်မြန်သွက်လက်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။

ယောက်ျားပျို၏ ကိုယ်သည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းမျှမတိုးဘဲ၊ တံခါး
ဝ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည် မှန်သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများ
သည်အိမ်ထဲရှိ အခင်းအကျင်းများ၊ ပန်းချီကားများ ဓာတ်ပုံများဆီသို့
လျင်မြန်စွာရောက်သွားကာ၊ တစ်ခုသော ဓာတ်ပုံကားကြီးပေါ်တွင် စူးစိုက်
ရစ်ဝဲလျက်နေလေ၏။ စောစောကပင်လျှင် ကြည့်ခဲ့ရာတွင် သပ်သပ်
ရပ်ရပ် လှလှပပ ပြုပြင်မွမ်းမံထားသော အခင်းအကျင်းများသည် အလွန်
ကျက်သရေရှိလှပြီဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံး
တွင် ဤဓာတ်ပုံကားကြီးလောက် မည်သည့်အရာမျှ ကျက်သရေမရှိ။

ဤအခန်းကြီးတစ်ခုတည်းတွင်သာလော၊ နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး ကမ္ဘာ
လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးတွင် တုဘက်မရှိ၊ ကျက်သရေအတိဖြင့် ပကတိ
ဖိတ်ဖိတ်ဝေ ဖြိုးလက်နေသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

အနောက်နိုင်ငံမှ ပန်းချီကျော်ကြီးများ ရေးဆွဲသွားသည့် အလှ
ဘုရင်မလေးများကိုလည်း မြင်ဖူး၏။ နိုင်ငံတော်မှ ဦးထွန်းကြွယ်၊ ဦးဘလုံ၊
ဦးအုန်းလွင်စသည့် ပန်းချီကျော်ကြီးများ ရေးဆွဲကြသည့်အချော ထိပ်
ခေါင်တင်များ၏ ကားတို့ကိုလည်း အရာထောင်မြင်ဖူးခဲ့၏။ သို့သော်
မိမိယခုမြင်တွေ့ကာ မျက်စိအရသာခံ၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသော
ဓာတ်ပုံကားကြီးနှင့်စာသော် ထိုကားထိုးကားများမှာ အလှကိုကားဆောင်
၏။ သို့သော် ဤဓာတ်ပုံကားကြီးကဲ့သို့ ကြည်လင်သော ကျက်သရေကို
ကား မဆောင်နိုင်ရှာကြဘဲ၊ ပကတိလန်းဆတ်သော နှင်းဆီပွင့်ကလေး
နှင့်စက္ကူနှင်းဆီပန်းများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကွာလှမ်း လှသကဲ့သို့ ကွာလှမ်း
လှသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဤသို့ တွေ့မြင်ရလေလေ ကြည့်မဝနိုင်
အောင်ဖြစ်ကာ ပိုမိုစူးစိုက်ကြည့်မိလေလေ ဖြစ်နေတော့ပေ၏။

ဓာတ်ပုံကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသော မျက်စိအလင်းထဲသို့
အောက်ဘက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ခုသော သဏ္ဍာန်လှုပ်ရှားဝင်ရောက်လာ
သည့်အတွက် အောက်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဓာတ်ပုံရှင်ကိုယ်တိုင်
ဓာတ်ပုံအောက်ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မိမိအား မျက်နှာမူလျက် ရပ်တန့်
ရောက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

အသက် ၂၀ နှင့် ၂၃ နှစ်အတွင်းလောက်မှာရှိသဖြင့် အလှ
အယဉ်စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးလျက် အစွမ်းကုန် အလှမိုးရွာချနေလေ၏။ မျက်လုံး
များမှာ လျှံဝင်းတောက်ပ လွန်စွာလှပလျက် အထူးသိမ်မွေ့ခန့်ညားသည့်
ကျက်သရေရောင်ဝါကို တဖိတ်ဖိတ် တပြက်ပြက်လက်၍ ပြနေလေ၏။
သေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းမှာ သန္တာနီသွေး နှင်းဆီရောင် ရေးခြယ်ထားသည့်

အလား နီမြန်းသော ပန်းဖတ်နုကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်မှာ ပန်းပုဆရာများငေးမောရလောက်အောင် အချိုးအဆစ်
ကျစ်လျစ်ပြေပြစ်သည့်အလှတုံး အလှခဲကလေး ဖြစ်လေသည်။ ဆံပင်မှာ
လည်း ပိတုန်းရောင်မခြား နက်မှောင်၍နေလေရာ ညီညာသော မျက်နှာပြင်
ပေါ်၌ သွယ်တန်းမို့မောက်နေသည့် အလွန်လှပသော နှာတံဖြူကလေး
ကိုပိုမိုပေါ်လွင်အောင် ကျောထောက်နောက်ခံအားပေးနေသကဲ့သို့ မှတ်
ထင်ရလေသည်။

ယောက်ျားပျို၏ စိတ်၌ ထိုမိန်းမပျိုအား ဓာတ်ပုံထဲတွင်လည်း
ကောင်း၊ အခြားပွဲလမ်းသဘင် အခမ်းအနားများမှာတွင်လည်းကောင်း၊
မြင်ရသည်ထက်ပင် ပိုမို၍ စက်စက်ယိုလှနေသည်ဟု မှတ်ထင်လေ၏။

ယောက်ျားပျိုသည် ရှေ့သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှတိုး၍ ဝင်အလာမှာ
မိန်းမပျိုသည် ကိုယ်ကို ယိမ်းရုံကလေးမျှ ကိုင်းညွတ်လျက် ရီဝေသော
မျက်လုံးများနှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကိုမြတ်စိုးကို မော်လမြိုင်က ထွက်လာဖို့ အဖြူမှာတာသိပြီ
မဟုတ်လား”

“သိပါပြီ အဖြူ၊ ကိုမြတ်စိုး သိပါပြီ၊ ဇာဇာက ကိုမြတ်စိုးစိတ်
ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးနဲ့ ဖြစ်နေပေမယ့် အဖြူ
အခုလို တွေ့တွေ့ချင်းမေးတာနဲ့ကိုပဲ ကိုမြတ်စိုး သိပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့လည်း
ချစ်သူတို့သဘာဝ အချစ်ကိုသာ မြင်တတ်တာကိုး အဖြူ၊ ဒီတော့ ယုံ
စားမိတာပဲ၊ အခုအဖြူမျက်နှာကို မြင်ရလို့တော့ လာခဲ့ရတာ အချည်းနှီး
မဖြစ်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ် ကိုမြတ်စိုး၊ ကိုမြတ်စိုး အခု လာပြန်တော့ အဖြူ
ဘယ်သူအတွက် အတွေ့ခံတယ်ဆိုတာ ကိုမြတ်စိုး သိပါလိမ့်မယ်၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးစပ်လို့ မရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေကြရတာမို့

အခုအထိ နီးကြဖို့ နည်းလမ်းကို မမြင်သေးတာ ပြောချင်တဲ့အတွက် အတွေ့ခံတာပါ။ ဒီဟာမျိုးကို ကြံကောင်းတယ် ထားပါဦး၊ မတော်တဲ့ အလုပ် အဖြူမှာဖြစ်နေလို့ နောက်ထပ်မတွေ့ကြဖို့ ထပ်ပြီး တောင်းပန် ချင်တာပါပဲ”

“ပြောပါ ... အဖြူရယ် ပြောပါ၊ အဖြူပြောတဲ့ စကားဟာ ဘယ် လောက် တင်းရင်းခက်မာနေနေ သိပ်ပြီး သာယာချိုအေးတဲ့ အသံကလေး နဲ့ပြောတာကိုပဲ ကိုမြတ်စိုး စိတ်ကိုဖြေဖျော်ရာ ဖြစ်နေတယ်၊ နီးဖို့နည်း လမ်းမမြင်သေးလို့ ဆိုတာလည်း နီးလို့ရနိုင်ရင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါဝင်တယ်လို့ ယူဆတာပဲ”

“ကိုမြတ်စိုးကို ချစ်ပါပြီလို့ တစ်ခါမှ ဝန်မခံသေးတာလည်း သတိထားပါဦး”

“ကိုမြတ်စိုးကို မချစ်နိုင်ဘူး၊ မုန်းတယ်ရယ်လို့ အခုအထိတစ် ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားရသေးပါဘူး၊ ကိုမြတ်စိုးရဲ့ အချစ်ဟာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဝေးကွာနေပေမယ့်လည်း ဘယ်တော့မှ မဝေးနိုင်တဲ့ အချစ်မေတ္တာမို့ အသည်းနှလုံးမှာ စွဲမြဲနေခဲ့ပါတယ်၊ တစ်နှစ် က အဖြူကို တွေ့ရကတည်းကစပြီး အချစ်ကြောင့် ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ အာရုံတွေဟာ အခုထိ မပျောက်ပျက်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက အဖြူဝတ်စား ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုတောင် အခုမြင်ရသလို ထင်ထင်ရှားရှား စွဲနေတယ်၊ အခုတစ်ခါ တွေ့ပြန်တော့လည်း ဟိုတုန်းကထက် အဆ ပေါင်းများစွာ ကိုမြတ်စိုးရဲ့ နှလုံးကို ကျွမ်းလောင်ပြီး အသည်းထိအောင် ခိုက်လွန်းလို့ ငြိမ်းဖို့နည်းလမ်းမရှိအောင် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါလောက် စွဲမြဲကြံ့ခိုင်တဲ့ အချစ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အချစ်မဝင်ဘဲ နှင်တာများ အဖြူရက်စက်ရာ ကျလှပါတယ်”

မိန်းမပျိုမှာ လက်ချင်းယှက်၍ ဆုပ်ပြီး၊ ခေါင်းကို အောက်သို့

စိုက်ထားကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေး၍ နေသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာသာ ရပ်၍ နားထောင်နေလေ၏။

“တွေ့ကြတုန်းက အဲဒီညကို မှတ်မိသေးရဲ့လားအဖြူ”

“ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ကိုမြတ်စိုး” ဟု မျက်နှာကလေး နီမြန်းကာ ပြောလေ၏။

“ဪ... အဖြူက မကြားချင်ပေမယ့် ကိုမြတ်စိုးအဖို့တော့ ဒီညဟာ မမေ့နိုင်ဘဲ သာယာဆုံးည၊ မင်္ဂလာအရှိဆုံး၊ အထူးဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးညပဲ။ အဖြူလည်းမှတ်မိပါလိမ့်မယ်၊ ကိုမြတ်စိုးနဲ့ အဖြူနှစ်ယောက်တည်း တစ်ခဏကလေးနေရခိုက်မှာ အဖြူရဲ့ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ရတာ ကိုမြတ်စိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ့်သိမ့်ကို တုန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက နတ်ပြည်ရောက်ရသလောက်ပီတိဖြစ်ပြီး ခံစားရတဲ့ စည်းစိမ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ အဖြူသိစေချင်စမ်းပါဘိတယ်။ အဲဒီညက တွေ့ရသလို တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတွေ့ရရင် အသက်နဲ့တောင် လဲဝံ့ပါရဲ့ ဒီတုန်းက အဖြူက မပြန်ပေမယ့် အချစ်ကပြန်လာတော့ ကိုမြတ်စိုး ဒိဋ္ဌသိခဲ့ရတာပဲ”

“အဲဒီညက အချိန်ကာလ နေရာကလေးကလည်း သိပ်ပြီး သာယာတာကိုး ပြီးတော့လည်း ကိုမြတ်စိုးရဲ့ သိပ်မွန်မြတ်တဲ့အမျိုးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောသွားတဲ့ နိုင်ငံရေး တရားတွေကလည်း လက်ဝါးပေါ်မှာ တစ်ခုစီ တင်ပြသလို သိပ်ရှင်းတာမို့ ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ကိုယ်အားကိုးလောက် သူ တစ်ယောက်ပဲရယ်လို့ အားလည်းထားတယ်။ ယုံလည်းယုံကြည်တယ်။ ကြည်ညိုလည်းကြည်ညိုတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ နောက်ဆုံး ပြောတဲ့ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို အဖြူမကြားမိလိုက်ဘဲ ဆွဲလိုက်တဲ့ လက်ကလေးကို ရုတ်တရက် မဖယ်မိအောင် ဖြစ်သွားပါတယ်”

“မှန်တယ် အဖြူ၊ ကိုမြတ်စိုး တစ်သက်မှာသေသေရှင်ရှင်

စွန့်စားဖို့ အရေးဟာ နိုင်ငံရေးသာ ပထမလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး အောက်မေ့ခဲ့တာပဲ။ အဖြူကို ချစ်တဲ့အရေးက နောက်မှ ပေါ်လာပေမယ့် အခုတော့ ပထမ ဖြစ်နေပါပြီ။ သည်လိုဖြစ်တာဟာ ဘယ်အချစ်က ပိုတယ်ဆိုတာ ပြတာပါပဲ။ သည်လောက်ထက်သန်တဲ့ အချစ်ကို ကိုမြတ်စိုး ထင်တယ် ဘယ်မိန်းမမှ တွေ့ခဲ့ဖူးမယ် မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံကြီးကို ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ အဖြူတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ဆိုတော့ပေါ့သွားပြီး အဖြူ အချစ် ဘက်က သာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့ အဖြူရယ်၊ တစ်ယောက်အတွက် မေတ္တာဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် မေတ္တာနဲ့ ညီ တယ်ဆိုတာတောင် နိုင်ငံရေးဘက် မဟာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပါပြီ အဖြူ”

“ကိုမြတ်စိုး အဖြူအပေါ်မှာ မေတ္တာကြီးကြောင်း ဖော်ပြတဲ့ သက်သေခံတွေက အလွန်ကြီးမားတဲ့ ပြစ်မှုကြီးတွေပါကလား ကိုမြတ်စိုးရဲ့။ ကိုမြတ်စိုးကို ချစ်ရမှာ အဖြူဖြင့် အင်မတန်မှ စဉ်းစားစရာကြီး ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဘာပြုလို့လဲ ဖြူက သိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့သမီး ... ကိုမြတ်စိုးကတော့ တော်လှန်မယ့်သူပုန်လောင်းမို့ စဉ်းစားဖို့”

“အို ... အို ... ဒီလို အဖြူကို နှိပ်စက်မပြောချင်ပါနဲ့ ကိုမြတ်စိုးကို ဖြူ သူပုန်လို့ မစွပ်စွဲရပါလား။ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုအောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေတာကို သူများတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းဖြစ်အောင် မြှင့်ချင်တဲ့လူကို အဖြူသူပုန်လို့ ဘယ်မှာ စွပ်စွဲနိုင်မလဲ။ ကိုမြတ်စိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုစိတ်ထားရှိတဲ့ လူတိုင်းကို ဖြူ အင်မတန်မြတ်နိုးပါတယ်။ အင်မတန်ပဲ လေးစားပါတယ်။ ဖြူအဖေက ဘယ်လိုပဲပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဖြစ်နေပါစေ။ ဖြူပိုင်တဲ့စိတ်ဟာ ဖြူ”

စိတ်ပါပဲ။ ဖြူစိတ်ကို အဖေမပြောနဲ့ သိကြားတောင် အစိုးရပိုင်ခွင့် မပေးပါဘူး။ ပြစ်မှုကြီးပါလားလို့ ဆိုလိုက်တာဟာလည်း မြတ်နိုးရမယ့် နိုင်ငံရေးကနောက်၊ အချစ်က အရင်လို့ပြောတာကို မဝံ့လွန်းလို့ပြစ်မှု ကြီးလို့ပြောတာပါ။ ကိုမြတ်စိုး အမျိုးကို ချစ်သလို ဖြူလည်းချစ်ပါတယ်။ သူများတိုင်းပြည်တွေကို မြင်ရလေလေ၊ ဖြူအမျိုးကို ပိုပြီးသနားလေလေ ချစ်လေလေပဲ။ အခု အုပ်စိုးနေပုံကို ဖြူက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး သမီးမို့ အတွင်းကျကျ သိရလေလေ၊ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးကို ဖြူသဘောမကျ လေလေပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုမြတ်စိုးရဲ့ အရေးမှာတော့ ဖြူစိတ်ကို ဖြူပိုင်ပေမယ့် ဖြူခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြူအဖေက ပိုင်နေတော့ အစိုးရကို တော်လှန်မယ့် အတိုက်အခံ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို ဖြူက စိတ်ရော ကိုယ်ရော အပ်နှင်းလိုက်တယ်လို့ ဖြူအဖေပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ နားကို ကြားဖို့ရာတော် မတော်ဖြူဘက်ကလည်း ကြည့်ပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး ကိုမြတ်စိုး”

ယောက်ျားပျိုလည်း အနည်းငယ် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“စစ်အရိပ် စစ်အငွေ့တွေလည်း သန်းနေပါပြီ။ ကမ္ဘာ့အရေး မြန်မာပြည်အရေး အခြေအနေတွေလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲသွား ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုများ ပြောင်းလွဲသွားရင် အခုကိုမြတ်စိုးကို အချစ်ဦး အချစ် ဆုံးချစ်ပါပြီပဲရယ်လို့ အချစ်ကို ဧကန်အပ်နှင်းမယ်ဆိုရင် အခု အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ အချစ်ရယ်”

ဖြူမှာ ရင်တစ်အုံလုံး ဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍နေလေ၏။ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေ ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိပေးရမည့် ကတိကို မိမိနိုင်မှ နိုင်ပါမည်လားဟု ကြိုတင်စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းပြလှသဖြင့် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲဖြစ်နေရာမှ “စိတ်ချသွားပါတော့ ကိုမြတ်စိုး” ဟု အသံမှန်မှန်နှင့် လေးလေးကြီး ပြောလိုက်ရာ...။

“ဖြူ ... ဖြူ ... တကယ့်ကိုပဲနော် တကယ့်ကို ကိုမြတ်စိုး ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိတော့။ ကိုမြတ်စိုး ဝသုန္ဒြေကို အစောင့်အပ်ခဲ့မယ်။ ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးလိုပဲ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲပြိုပျက်ခြင်းမရှိဘူးနော် ကိုမြတ်စိုး မသေရင် စစ်ဖြစ်လို့အခြေနေသာခဲ့ရင် ဖြူဆီကို ကိုမြတ်စိုး တစ်ခါတည်း တန်းလာခဲ့မယ်။ ဒီလို တွေ့ဖို့အရေးအတွက် ကမ္ဘာကိုမှောက်လှန်ရလောက်အောင် ပင်လယ်လောက်ကြီးတဲ့ အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲပဲ တွေ့တွေ့လာဖြစ်အောင် အရောက်လာမယ်။ ဒီအတွင်း ကိုမြတ်စိုးရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ဖြူ မကြာမကြာကြားရပါစေမယ်။ သွားတော့မယ် ဖြူ ကိုမြတ်စိုးကိုယ်မှာ အဆောင်ထားရအောင် ဖြူဆင်မြန်းထားတဲ့ဟာ တစ်ခုခုကိုလက်ဆောင်ပေးပါလား။”

“ဒီလိုဖြင့် ခဏနေပါဦး။”

မိန်းမပျိုသည် မိမိကိုယ်အတွင်းတွင် အဆောင်အဖြစ်အမြဲဆွဲ၍ ထားသော ရွှေလက်ဖွဲ့ကလေးကို ချွတ်၍ပေးလိုက်သည်။

“အမှတ်တရ မကွဲမကွာ ဆောင်ထားရမယ်နော်”

“အို ... စိတ်ချအဖြူ ကိုမြတ်စိုး ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။”

ယောက်ျားပျိုသည် လက်ဖွဲ့ကလေးကို အသာအယာယူ၍ မိမိ၏ ရုပ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။

မိန်းမပျိုလည်း မိမိလက်ဖွဲ့ကလေးကို မည်မျှ ယုယုယယ ကိုင်တွယ်၍ ထည့်သည်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်သလို ဟာတာတာဖြစ်နေသလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။

လက်ဖွဲ့ကလေးကိုပင် ဤမျှလောက် ယုယုစွာကိုင်တွယ်လျှင် မိမိ၏...

“ဖြူ ကိုမြတ်စိုးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက် သနားပါ။”

မိန်းမပျိုမှာ ဆက်၍ မတွေးနိုင်၊ ရုတ်တရက် ခွန်အားဆုတ်

ယုတ်သွားသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အားအင်ယိုင်နွဲ့၍လာသဖြင့် နံရံကိုမှီလျက် မျက်လုံးများမှိတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပေးမိလေ၏။

ယောက်ျားပျိုမှာ လက်ဖွဲ့ကလေးကို ကိုင်တွယ်စဉ်က ညင်သာ သလောက် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို စိတ်အားရှိသမျှ မချိမဆုံကြီးလှ သော အာသာဆန္ဒနှင့် ဝဝကြီး အပြန်အလှန်ကိုင်တွယ်နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင်

“သွားပြီ ဖြူ ကိုမြတ်စိုး တစ်နေ့ကျရင် အဖြူဆီကို ပြန်လာ မယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုမြတ်စိုး ဒီလက်ကလေးနှစ်ဖက်ထက် အဖြူ ကိုယ်လေးတစ်ခုလုံးကို ရပါစေနော်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို တစ်ရှိန်တည်း နောက် သို့လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါ သမယ ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား အထူးလှုပ်ရှား ၍နေလေ၏။ စစ်ရေးစစ်ရာ စစ်ရိပ်စစ်ငွေမှာလည်း အစိုးရအဖွဲ့ကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်းကောင်း၊ ကုန်သည်ကြီးကုန်သည်ကလေးစသည့်အပိုင်း တို့၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူ၊ အလုပ်သမားလောကမျှ မကျန် မှောင်ချတော့မည့်အရိပ်အသွင်ပြု၍နေသဖြင့် မည်သည့်အပိုင်း မည်သည့်ဌာနမဆို လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်၍ နေလေသည်။

တိတ်တဆိတ်ကြိတ်၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှ ပြောင်းကြ ရွှေ့ကြ သည်မှာလည်း နေ့နှင့်အမျှ ရထားတိုင်း သင်္ဘောတိုင်းပြည့်သိပ်၍နေလေ တော့သည်။

ထိုအခါတွင် ဘုရင်ခံလည်း တစ်ချက်လွှတ် ကာကွယ်ရေး ဥပဒေထုတ်၍ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးအား မသင်္ကာသော လူအမျိုးမျိုးတို့ကို ဆွဲခိုင်းလေ၏။ သတင်းစာ အသီးသီးတို့တွင်လည်းအမည်နာမနှင့်တကွ တွေ့ရှိရာ ဆုငွေမည်မျှဟု နိုင်ငံရေးသမားပျောက်ကြော်ငြာကို ထည့်နေ လေ၏။

ထိုကြော်ငြာကို မြင်ရဖတ်ရသော အဖြူမှာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်

၏။ ငိုလည်း ငိုချင်၏။ ရယ်လိုခြင်းမှာ အစိုးရတပ်တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ညံ့မှုကို တွေး၍ ရယ်လိုပြီး ငိုချင်ခြင်းမှာ ထိုကြော်ငြာတွင်ပါသော ပျောက်သူ မှာ မိမိချစ်မည့်သူ ကိုမြတ်စိုးပင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်လိုများထွက်သွားပါလိမ့်၊ ကိုမြတ်စိုးအကြောင်းကို မကြာ မကြာ ကြားရပါစေမယ်ဆိုတာ အခုဖြင့် ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရ မလား မသိအောင် ကြာလှပြီ။ ကိုမြတ်စိုး အမျိုးကိုချစ်တဲ့ ကိုမြတ်စိုး ကြီး ကြံတိုင်းပေါက်လို့ ထင်တိုင်းမြောက်ပါစေ။ အသိရခက်တဲ့ လူ နက်နဲကြီးရယ် အဖြူ စိတ်မအေးလိုက်ပါဘိတော့ဟု ညည်းညူရင်း လက်ကိုသာ ရက်ချိုး၍ နေမိလေသည်။

အလွန်တရာခံညားထည်ဝါသော အတွင်းဝန်ရုံးကြီးအတွင်းရှိ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ အလုပ်ခန်းဆောင်သည် လူဝင်လူထွက် မပြတ် မလပ်နှင့် အလွန် အလုပ်များလျက်ရှိနေလေ၏။

လက်မှတ်ထိုးစရာ ဖိုင်တွဲများ အမိန့်များမှာလည်း စားပွဲနှင့် မဆုံဖြစ်နေလေသည်။ ဝန်ကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးမျှရှိသော် လည်း အနောက်နိုင်ငံတို့၏ ဓလေ့ကို အလွန်နှစ်သက်လိုက်နာသဖြင့် လူကြီးအရွယ်ရောက်နေခြင်းမှ တစ်ပါး အိုမင်းသည့် အသွင်မရှိပေ။ ၎င်းကျက်သရေဂုဏ်နှင့် ခံညားခြင်းမှာ မည်သည့်ပရိသတ်၊ မည်သည့်နေ ရာမျိုးတွင်မဆို မမြုပ်မတိမ်ထင်ပေါ်လှလေသည်။

စိတ်သဘောတည်ငြိမ်သည့် အမှုအရာကို ၎င်း၏ နဖူးနှင့် မျက်စိ က ပြတ်သားစွာ အာမခံနေကြလေရာ ၎င်းအားဘုရင်ခံက အထူးအား ထားကိုးစားခြင်းသည် အဆန်းမဟုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ အသုံးအနှုန်းကို သိနားလည်ခြင်း၌ အမြင့်ဆုံးသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆင့်အတန်းကို မိရုံမက သာလွန်၍ပင် နေသေးလေသည်။

အစိုးရပေါ်တွင် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ခြင်းမှာလည်း အပြစ် မြူမှေး မရှိအောင် ဖြူစင်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခံသည် ယခုလို တိုင်းပြည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေချိန်မျိုးတွင် ၎င်းအားအထူးလူယုံ တော်ထားနေရလေသည်။

ဆင်ဆာဘက်မှ ရုံးဝန်ထောက်က တွေ့လိုပါကြောင်းနှင့် အတွင်းဝန်က အခွင့်လာတောင်းရာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီးမှာ များစွာစိတ်လက်ရှုပ်ထွေး၍ အလုပ် များနေခိုက်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ရုံးဝန်ထောက်ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်သောအခါ ပြုံးရွှင်ကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထိုနောက် ရုံးဝန်ထောက်အား ခေတ္တသည်းခံ စောင့်ဆိုင်းဖို့ရန် ပြောပြီး တံခါးဝသို့သွား၍ အတွင်းဝန်ကို ခေါ်လေသည်။

အတွင်းဝန်လည်း နောက်ပါလူတစ်ယောက်နှင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ လာကြလေ၏။ တံခါးကိုလည်း ပိတ်ခဲ့လေသည်။

ဝန်ကြီးလည်း ခက်ထန်သော မျက်နှာထားနှင့် ၎င်းတို့ရှေ့တွင် အပြန်အလှန် လမ်းလျှောက်ကာ စကားမပြောဘဲ နေလေသည်။

ထိုသို့ သုံးလေးကြိမ်လျှောက်ပြီးမှ ၎င်းတို့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မတ်မတ်ရပ်ပြီးလျှင်

“မနေ့က ဘုရင်ခံ ဘယ်လိုအမိန့်ရှိတယ်ဆိုတာသိရဲ့လား” ဟု ပြောလေသည်။

အတွင်းဝန်နှင့် ပါလာသူက မသိကြောင်းကို ရိုသေခံညားစွာ ပြောလေရာ ဝန်ကြီးက-

“ဘုရင်ခံက မြန်မာပြည်က စုံထောက်အဖွဲ့ကို ဂျပန်ပြည်စုံထောက် အတတ်သင်ကျောင်းမှာ ခဏထားလို့ရရင် ထားချင်တယ်တဲ့။ ဘာမဆို ဖြစ်ပြီးမှသိလိုက်တာချည်းပဲတဲ့။ အဆက်အသွယ်တွေဆိုတာကလည်း

mgyoe.com

နေ့ရှိသမျှရှိနေတာ။ တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြဲ အစိုးရပိုင်းတွေက သစ္စာဖောက်နေလို့ မပေါ်ပေါက်နိုင်တာလားတဲ့။ ဒီမေးခွန်းပေါ်ပေါက်လာတာဟာ ခံကိုမခံနိုင်ဘူး။ သစ္စာဖောက်မယ့်သူ၊ မသင်္ကာတဲ့သူမျိုးဘယ်အရာရှိပိုင်းကမဆိုတွေ့ရင် မကွယ်မဝှက် မထိန်မချန် သိချင်တယ်။ အထူးစုံစမ်းပါ၊ ဒါပါပဲ”

ဝင်လာသော အရာရှိလည်း အမိန့်ကို အထူးကျိုးနွံမည့် အမှုအရာနှင့် “ကြိုးစားပါ့မယ်” ဟု ပြော၍ အရိုအသေပေးကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဝန်ကြီးလည်း မိမိကုလားထိုင်ကို ပြန်ထိုင်မည့်ဟန်ပြင်မှ စောစောက ဝင်လာသူကိုမြင်ပြီး ...

“ဪ ... မေ့နေတယ်၊ အလုပ်က အင်မတန်များတယ်။ ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြောပါ။ ကျုပ်အချိန်ကို ကျုပ်မပိုင်ဘူး” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုသူကလည်း ဝန်ကြီး၏စားပွဲရှေ့သို့တိုးကာ မိမိ၏ အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ထုတ်ယူပြီး ထိုစာသည် ဝန်ကြီးကတစ်ဆင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ ပေးသောစာဖြစ်သော်လည်း ဆင်ဆာဘက်မှ အလုပ်လုပ်သော စာရေးတစ်ယောက်မှား၍ ဖောက်ပြီးမိမိအား လာပြသဖြင့် ထိုစာကို မိမိဖတ်ပြီးသကာလ မည်သူ့ကိုမျှမပြဘဲ ဝန်ကြီးထံသို့ ယူလာကြောင်း စီကာပတ်ကုံးပြောပြီးလျှင် စာကို ဝန်ကြီးအားလှမ်း၍ ပေးလေသည်။

ဝန်ကြီးလည်း အံ့အားသင့်ရာမှတစ်ဖန် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လျှင် အဘယ်ပုံ ထူးခြားမည်ကို သိလိုခြင်း ထက်သန်လှသော ဇောနှင့်ဖွင့်၍ ဖတ်လေ၏။ စာမှာကား...

အဖြူ

ကိုမြတ်စိုးတော့သွားပြီ။ အဖြူနဲ့တွေ့ပြီး အဖြူလိုလားတဲ့ နိုင်ငံရေးကိုလုပ်ရန် ရှေးဦးစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုမြတ်စိုး မြန်မာ ပြည်က ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ကိုမြတ်စိုးရဲ့ အချစ်ပန်းကို အာကာ သကောင်းကင်မှာ ဆွဲချိတ်ထားခဲ့သလို အဖြူရဲ့အချစ်ရတနာကိုလည်း ဝသုန္ဒြေ ဤ မြေကြီးမှာ မြှုပ်နှံ၍ထားပါ။ ဘယ်ရန်သူမျိုးမှ တိုက်ယူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူး။ စာရှည်ရှည်ရေးဖို့ အချိန်မရဘူး အဖြူ ကိုမြတ်စိုး လူချင်း ခွဲခါနီး နောက်ဆုံးပြောတဲ့စကားကို အမြဲသတိရ၍ အချစ်ကိုယုံစားပြီး စောင့်ပါတော့နော်။

မြတ်စိုး

ဝန်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားသော်လည်း မသိ မသာပြုံးကာ

“သူတို့က သတင်းစာထဲ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်နဲ့ ကြော်ငြာလို့ သက်သက်လှောင်တဲ့နည်းပဲ။ အင်မတန်ရှုပ်တဲ့ သူပုန်ကလေးတွေပဲ။ ဂုဏ်သရေထိခိုက်အောင် အကြံပက်စက်တာ ဒီအကြံမျိုးကိုမချီးမွမ်းပါဘူး။ နောက်ကို ဒီလက်ရေးနဲ့ စာမျိုးလာရင် မဖောက်နဲ့ တစ်ခါတည်းသာ ယူခဲ့ပါ။ ပုံမပျက် စုံထောက်ဘက်ကို ပို့ချင်လို့။ ကျေးဇူးအများကြီး တင်တယ်။ စာက အရေးမပါပေမယ့်မောင် သိတတ်ပုံကိုချီးမွမ်းပါတယ်။ မမေ့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု မျက်နှာချိုသွေး၍ လေအေးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ထိုအရာရှိမှာ တစ်ခဏအတွင်း အတွင်းဝန်ရုံးထိပ်ဖျားသို့ တက်ရပ်လိုက်သလို ဘဝင် မြင့်သွားပြီးလျှင် နောက်ကိုလာရင် ယူလာပါမည်ဟု ကတိထား၍ ဦးချ တော့မလောက် အရိုအသေပြုပြီး ထွက်သွားလေ၏။

ဝန်ကြီးလည်း ထိုလူထွက်သွားလျှင် သွားချင်း ချုပ်တည်းထားရသော ဒေါသကို အစွမ်းကုန်ထွက်စေပြီးမှ မိမိ၏အတွင်းဝန်ကို ဘုရင်ခံခေါ်က မိမိနေမကောင်း၍ ပြန်သွားကြောင်းပြောဖို့မှာကြားပြီး ချက်ချင်းပင် ကားနှင့်အိမ်သို့ ပြန်လာလေ၏။

“အဖြူ ... အဖြူ” ဟု အသံမာမာနှင့်ခေါ်၍ ဝင်လာသော ဖခင်၏အသံကိုကြားရရာ အဖြူမှာ စောစောဆိုသော ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းနှင့် စကားပြောနေရာမှ တုန်လှုပ်၍ပင်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဖခင်လည်း မိမိတို့ထိုင်ရာ ဧည့်ခန်းဝသို့ရောက်လာလေသည်။

“ဪ ... စောစောလား၊ လာလည်သလားကွယ့်၊ ဒါနဲ့ အဖြူ ဖေဖေခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ ပြီးတော့ အပေါ်လာခဲ့နော်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် တက်သွားလေ၏။

“ဖြူ ဖေဖေ မျက်နှာကြီးကလည်း ရဲလို့ပါလား။ ခေါင်းသိပ်ကိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ သွားလုပ်ပေးပါအဖြူ၊ စောလည်း ပြန်ဦးမယ်”

ဟုဆိုပြီး ထိုင်ရာမှထရာ အဖြူလည်း စောစောအား တံခါးဝသို့ အရောက်လိုက်ပို့ပြီးနောက် စိတ်ပူကြီးစွာဖြင့် အပေါ်ထပ် ဖခင်ရှိရာ အခန်းသို့ အပြေးကလေး တက်ခဲ့လေ၏။

အခန်းထဲသို့ ဝင်မိလျှင် ဝင်မိချင်းဖခင်မှာ များစွာပင် စိတ်ပင်ပန်း၍နေဟန်ရှိသည်ကို ချက်ချင်းသိလေ၏။

ဝန်ကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ လက်ကိုင်တုတ်နှင့် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုအထပ်ထပ်ရိုက်လျက်ဝင်လာသည့် အဖြူကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ မျက်နှာလွှဲပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို မိမိဘာသာတီးတိုးပြောသလို ရေရွတ်၍နေလေ၏။ အဖြူကား ထိုကဲ့သို့ နေသည်ကို အမှတ်မထားဟန်ဖြင့်...

“ဖေဖေ ဘယ်နှယ့်နေပါသေးသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“စိတ်မချမ်းသာဘူးသမီး”

“ဖေဖေ စိတ်မချမ်းသာရင် သမီးလည်း မချမ်းသာပါဘူး။ အလုပ်တွေ သိပ်များလို့ စိတ်မသာမယာဖြစ်ပြီး ခေါင်းကိုက်နေလားဟင်”

“သာယာစရာကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းမှုထမ်းဆိုတာ ကမ်းနားသစ်ပင်လိုမို့ အရာရာမှာ အပြစ်အမျိုးမျိုးလွတ်အောင် ကြည့်ရ တယ်။

“စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ကရှိနေတော့ သာလို့ပဲ အမှုပုံတွေကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်ရတယ်။ ဒီထဲမှာ ဖေဖေအဖို့ အခက်တစ်ခုတိုးလာလို့ ဖေဖေလည်း ဒုက္ခများတဲ့ ပြည်ထဲရေးဝန်ပဲ။ သမီးကို ဖေဖေအများကြီး အပြစ်တင်ဖို့ ရှိနေတယ်”

“ဖေဖေ သဘောမကျအောင် သမီးဘာလုပ်မိပါသလဲဖေဖေ”

ဟု အဖြူက ပျာပျာသလဲ မေးလေ၏။

“သဘောကျစရာလား မကျစရာလား၊ ဒီစာကို ဖတ်စမ်းပါ”

အဖြူသည် ဖခင်၏ လက်မှစာကိုယူ၍ ဖတ်လေ၏။

ပထမ၌ အံ့ဩသကဲ့သို့ဖြစ်မိသော်လည်း မည်သူ့ထံမှဟု သိရသော အခါ အံ့ဩခြင်းထက် သိလိုခြင်းက ပိုမိုပြင်းထန်လာသဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပင်ဖတ်လေ၏။

ဖတ်၍ပြီးသောအခါ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့်ပင် ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဝန်ကြီးသည် မျက်နှာကိုလွှဲပြီး ...

“မြတ်စိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေတို့ ကြော်ငြာထဲမှာထည့်တဲ့လူပါပဲ”

ဝန်ကြီးသည် ချုပ်တည်း၍ မရနိုင်အောင်အမျက်ထွက်လေ၏။

တစ်ဖန် ထိုအမျက်ကို ပြန်၍ချုပ်တည်းရသဖြင့် မျက်နှာမှာ တစ်စက္ကန့်ထက် တစ်စက္ကန့် ပိုမိုနီမြန်းလာသည်ဟု ထင်ရလေ၏။

“အင်း ပြောပါဦး၊ သူ့အခြေအနေ၊ အရည်အချင်း အလုပ်အကိုင် ကကော’

“အခြေအနေကတော့ သူ့မိဘများက ရာဘာခြံသူဌေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုသားအဖြစ်က စွန့်ထားပါတယ်”

“ဪ ... အင်း ဖြစ်ရမယ်လေ”

“သူ့ အရည်အချင်းကတော့ ကောလိပ်ကထွက်ပြီး ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဘဝနဲ့ ထောင်ခဏခဏကျ”

“ဪ ... ဒါက အရည်အချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အဖြူခပ်လေးလေး ပြောရာ ဝန်ကြီးသည် အလွန်ချစ်လှစွာ သော သမီးမို့သာဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်နှင့်အံ့ကို မသိမသာကြိတ်၍ အဖြူ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်လေ၏။

“အလုပ်အကိုင်ကော”

ဟု သည်းမခံနိုင်သောအသံနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်၍ မေးလေ ၏။

“အလုပ်အကိုင်ကတော့ နိုင်ငံရေး”

“တော် ... တော်အဖြူ၊ ရပ် ရပ်၊ ရှေ့မဆက်နဲ့တော့ ဘယ်မှာ တွေ့ကြသလဲဆိုတာသာ ဖေဖေ့ကိုပြောစမ်း”

“အခါတွင်း မော်လမြိုင်ကို သွားလည်တုန်းက စက်ရှင်မင်းကြီး အိမ်က ဘုရားကိုးဆူကပ်ပွဲမှာပါ”

“ဒေဝီတို့အိမ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသားဟောင်း

နဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေ အကုန်ဖတ်ပြီးကျွေးတော့ သူလည်းလာတာနဲ့ သမီးတို့ဝိုင်းမှာ သူပါပါတယ်”

“ဒါနဲ့ လူပျိုစကားပြောရောလား”

“မပြောပါဘူး၊ ပထမနိုင်ငံရေးတွေ ပြောနေပါတယ်။ နောက်ပိုင်းက လူတွေ ထထသွား”

ဝန်ကြီးက ကြားဖြတ်၍-

“ဘယ်လိုလူမျိုးက သူ့တရားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်မလဲ”

“သမီး နားထောင်နေပါတယ်”

“အေး ... အေး ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့”

ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ ချစ်ကြရောပေါ့”

“မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ချစ်တယ်လို့လည်း ကတိမပြုခဲ့ပါဘူး”

ဝန်ကြီးလည်းတော်သေးရဲ့ဟု အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသွားသော အမူအရာနှင့်...

“နောက်ထပ် တွေ့ကြသေးသလား၊ ဒီအရင်ကော တွေ့ဖူးသေးသလား”

“ဒီအရင်ကတော့ ကျောင်းမှာနှစ်ခါ သုံးခါတွေ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ဆုံးတွေ့ရတာကတော့ ဒီအိမ်မှာပါပဲ”

“အလို ဘုရား ဘုရား၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးအိမ်မှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးသမီးက သူပုန်ကို မှာတွေ့တယ်”

ဝန်ကြီးလည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အစွမ်းကုန်ပြူး၍ ပြောလေသည်။

“သမီး မမှားပါဘူး၊ ဒေဝီက သူ့ကို ရှင့်တရားနာချင်လို့ ရှင့်ကို

သိပ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး နောက်လိုက်တာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး လာတာ ပါ”

“လာတော့ ဘာပြောသလဲ”

“သူ့ကို ချစ်ဖို့ပြောပါတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ခံလိုက်ရောလား”

“တစ်ခါတည်း လက်မခံလိုက်ပါဘူး”

“ငါလည်း တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဟဲ့ အဖြူရဲ့၊ တစ်ခါ တည်း လက်မခံလိုက်ပေမယ့် အသိအမှတ်တော့ ပြုလိုက်တယ်မဟုတ် လား”

အဖြူသည် ခင်းထားသော ကော်ဇောကို စိုက်ကြည့်ပြီး များစွာ အားနာလှသောအသွင်နှင့် ...

“မှန်ပါတယ်ဖေဖေ” ဟု ပြောလေရာ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဟု ရယ်လိုက်သော ဝန်ကြီး၏ အသံမှာ မိုးရွာတော့အံ့ဟု တစ်ခဲ နက် ထစ်ချုန်း၍ ပစ်လိုက်သော မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီးလျှင် တစ်စက္ကန့်မျှ သတိလစ်သွားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

“သူ့သမီးကြံရင် သူ့အဖေဆီက သတင်းတွေနဲ့ ဒီနိုင်ငံကိုပုန်ကန် ရလျှင် ဟန်မှာပဲလို့ မိန်းမတွက် မိန်းမဉာဏ်”

အဖြူကား သတိဝင်လာသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး

“သူ့အစွမ်း၊ သူ့အစ၊ သူ့ဉာဏ်နဲ့သာ ကြံမယ့်ယောက်ျားပါ ဖေဖေ”

“ထင်လိုက်တာ”

“ထင်ပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်၊ သမီးဆီက အကူအညီရဖို့ မျှော်လင့်ဖို့မပြောနဲ့၊ သမီးနဲ့ဖေဖေ သားအဖေတော်နေတာဟာ သူ့မေတ္တာ

တရားရဲ့ အရံအတား၊ အဆီးအပိတ်ကြီးလို့ သူယူဆတာ သမီးကောင်းကောင်းကြီး သိရပါတယ်”

“အောင်မယ်၊ သူပုန်က တယ်ကြီးကျယ်လှပါကလား၊ သူပုန်ကြီးကျယ်တာကိုလည်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးသမီးက တယ်အထင်ကြီးလိုက်ပါ ကလား”

“သူပုန်ကိုချစ်တာ ငါ့ဂုဏ်ကိုနှိမ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နိုင်ငံရေးစာအုပ်ကလေးတွေ တစ်အုပ်နှစ်အုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်ရှူးပေါက်ကြတယ်။

“သူတို့လုပ်ရင် ဘာမဆိုဖြစ်မယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ငါဘိလပ်ကို သုံးခေါက်ပြန်ပြီး နိုင်ငံရေးရာကို နေ့နဲ့အမျှ လုပ်နေတာ နှစ်ပရီဇွေဒကြာလှပြီ။ ခေါင်းဖြူပြီ အဖြူရဲ့ နိုင်ငံရေးရာတွေကို ကျေကျေပွန်ပွန်နဲ့ မလစ်ဟင်းအောင်လုပ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်ငါပြည့်တယ်လို့ အခုအထိမယူဆသေးဘူး”

“သူတို့မှာတော့ တခြားနိုင်ငံရေး စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံအကြောင်းတော့ နကန်းတစ်လုံးမှာ မသိဘဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့တော်လှပြီ၊ တတ်လှပြီထင်လို့ ထည့်လိုက်ချင်တယ်။ သူတို့လက်ထဲကို နိုင်ငံကြီးထည့်လိုက်ချင်တယ်”

ဝန်ကြီးလည်း ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသ မာန ပြင်းလှသဖြင့် အခန်းတွင်းတွင် ဟိုမှသည်မှ လူးလားခေါက်တုံ့လျှောက်၍နေလေသည်။

အဖြူလည်း မိမိအပေါ်သို့ ကျရောက်မည့် ဒေါသဒဏ်မှာ မိမိအပေါ်သို့ မကျရောက်ဘဲ ထိုဒေါသဒဏ်ကို ကြမ်းပြင်ကသာ လုံးလုံးလျားလျား ခံနေရသည်ဟု တွေးတောမိလေသည်။

ဝန်ကြီးလည်း တစ်ဖန် အဖြူ၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့လာ၍ ရပ်ပြန်ပြီးလျှင်....

“နိုင်ငံရေးကို သိရုံနဲ့ အပြီးမသတ်ဘူး။ အုပ်ချုပ်ပုံ အုပ်ချုပ်နည်းတွေကို တတ်မှတော်မှာ၊ မတတ်ရင် မတော်ရင် တတ်တဲ့ တော်တဲ့လူက အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါလည်း မှတ်လိုက်ဦး”

ဝန်ကြီးလည်း ဆက်၍ လှမ်းမည့်ဟန်ယူပြီးမှ တစ်ဖန်အဖြူရှေ့သို့ ပြန်လှည့်၍

“သူတို့ ခု ဒီပြည်ကထွက်ပြီး တစ်နိုင်ငံကိုသွားကပ်တာ အကပ်ခံတဲ့ နိုင်ငံကလည်း သူတို့အကဲ၊ သူတို့အရည်အချင်း၊ သူတို့မှာ ပြည့်မပြည့်ကြည့်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီနိုင်ငံက သူတို့ကို ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ သိရဲ့လား”

အဖြူလည်း ဘာမျှအဖြေမပေး၊ ဆိတ်ဆိတ်ပင် နားထောင်၍ နေလေသည်။

“သားကောင်ကို စားချင်လို့ အမဲလိုက်တော့ မုဆိုးဟာခွေးကို အကူအညီခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ ခွေးနဲ့ပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အရည်အချင်းမရှိဘဲ အထင်ကြီးတဲ့ ဒီသတ္တဝါတွေလည်း ခွေးပဲဖြစ်ရမယ်။ အမဲလိုက်ခွေးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အမဲလိုက်ခွေးဟာ ကိုယ်လိုက်တဲ့ အသားကိုယ်မစားဘူး။ သခင်ပေးမှ အရိုးအရင်းပဲ ကိုက်ရတယ်။ ခွေးအလုပ်ကို လုပ်ရင် ခွေးနေရာမှာပဲ ခွေးနေရမယ်။ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ခွေးမနေရဘူး”

ဝန်ကြီးလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး မကျေနိုင်မချမ်းနိုင်သေးသော အသံနှင့် တစ်ဖန်ဆက်ပြန်သည်မှာ...

“အာဖရိက ပျားရည်သောက် ငှက်အကြောင်းကို ဖတ်ခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဖတ်ဖူးပါတယ်” ဟု ခပ်ရုန်းရုန်းပင် ဖြေလေ၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ ပျားရည်သောက်ချင်တော့ ပျားဖွပ်သမားတွေ လည်းရှာပြီး ပျားအုံရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြတယ် မဟုတ်လား။ သူဘာ

သောက်ရသလဲ၊ ဟိုကဖွတ်သွားလို့ ကျန်တဲ့တစ်စက်နှစ်စက်ကိုပဲ သောက်ရ တယ်မဟုတ်လား”

“သောက်ရတာက သူ့တစ်ဝမ်းစာ နည်းနည်းလေး ဟိုကယူ သွားတာက အများကြီး။ အဲဒီလိုပဲ ဘယ်နိုင်ငံကြီးတွေကိုပဲ သွားသွား အရည်အချင်းမရှိရင် အဲဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ၄၇ ခုနှစ်က ကင်းဝန်မင်းကြီး အမှားထက် နောက်အမှားကသာ ဆိုးမယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ”

အဖြူသည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ငဲ့၍သာ နေလေသည်။

“သူတို့လုပ်လို့များ ဒီနိုင်ငံကြီး ဂျပန်လက်ထဲရွှေ့မယ်ထင် သလား ပြောစမ်း”

“သူတို့လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်နိုင်ငံကတော့ ရွှေ့ရတော့မှာပဲ ဖေဖေ၊ ဒီလိုရွှေ့သွားရင် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် အခွင့်အရေးရဖို့ရာ အခု အသက်စွန့် ကြရှာတာပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...” ဟု ရယ်မောလိုက်သော အသံကြီး မှာ တော်လဲသံကဲ့သို့ ဖြစ်လေတော့၏။

“အခွင့်အရေး အခွင့်အရေး ဘာအခွင့်အရေးလဲ” ဟု ဝန်ကြီးက ဒေါမာန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ခွန်းဆင့်ဟစ်အော် မေးမြန်းနေလေရာ အဖြူမှာ ဖခင်အားပြန်လှန် မချေပလိုသော်လည်း ချေပမှဖြစ်ပေတော့မည်။ မိမိ ပြောလျှင် မုချပင် ဖခင်ကြီးမှာ ယမ်းပုံမီးကျပေါက်ကွဲသလိုဖြစ်ချေမည်။

ထိုသို့ပေါက်ကွဲလျှင် တောက်လောင်မည်၊ တောက်လောင်မှ လည်း အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်တော့မည်ဟူသော အကြောင်းတရားကို အဖြူ ကောင်းစွာမြင်လေ၏။

“အခွင့်အရေးဆိုတာ လွတ်လပ်ရေးပါပဲ ဖေဖေ”

ဝန်ကြီးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက် အံ့ကိုကြိတ်၍ အဖြူအား စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလျှင်...